

mere afhængig af Børnenes. Dette Skoleforslag bør derfor ogsaa ses fra det Synspunkt, om det letter Vejen fremad mod dette Maal eller gør den mindre farbar.

Jeg kommer nu til det første Punkt i dette Forslag om den højere Almenskole, som skulde træde i vor gamle sorte Skoles Sted, nemlig til Spørgsmaalet: Hvor kunde den tænkes at træde i Forbindelse med den almindelige Børneundervisning, og hvad Betydning vil den have for vor Børneskole og for Forældrene? Dette Forslag vil altsaa medføre, at man vil rykke den tidlige Sprogundervisning ned. Og jeg maa her sige, at af alt det, men sætter som en Forskel mellem den almindelige og den videregaaende Børneundervisning, er det egentlig kun Undervisningen i fremmede Sprog, som kan gøre Sagen vanskelig: Alt det andet, man har fundet paa at sætte som en Forskel dem imellem, er rene Lapperier, som ingen Betydning faa. I Provinsbyerne rykker Sprogundervisningen kun et Aar ned, nemlig de Steder, hvor de have en Forberedelsesskole paa 2 Aar. Efter Forholdene i Kjøbenhavn vil den derimod rykkes 2—3 Aar ned eller mere. Selve det Forslag om en tredje Retning, som var fremme sidste Aar, kom ikke videre end til at lade den første Undervisning i fremmede Sprog begynde i næstøverste Fællesklasse, altsaa et Aar før dette Forslag. Men dernæst siger dette Forslag ved sine øvrige Bestemmelser tydeligt til alle Forældre i Danmark: Her ved meddele vi Jer, at i den egentlige Barnealder, indtil de fremmede Sprog begynde, regne vi Skoleundervisningen i Folkeskolen for at være saa forstandig, at der ikke findes nogen Grund for Jer til at søge til Særskoler med Børnene i disse Aar. Det bliver ikke i denne Lov paabudt Forældrene, at Børnene skulde gaa i den og den Skole — og det ønsker jeg aldrig maa ske — men det bliver sagt saa tydeligt, som Staten kan sige det, til Forældrene: Vi regne Folkeskoleundervisningen, som den samler sig om Modersmaalet og de almindelige Skolefærdigheder som Regning, Skrivning og Tegning, over hele vort Land, trods Forskellighederne i Kommunerne, for at være saa god og forsvarlig, at I kunne holde jer til den. Nu er der jo en udbredt Frygt for, at det, at man ved 11—12 Aarsalderen kan gaa fra Folkeskolen over i Mellemskolen, skulde ødelægge vor Forskole ved at tage de begavede Børn fra den i den Alder, saa at den bliver siddende tilbage alene med Fuserne. Men vi vide allesammen, at

saadan vil det ikke gaa til. Jeg tror for det første, at Alderen for de Børn, som ville gaa fra Folkeskolen over i Mellemskolen eller Ungdomsskolen, paa de fleste Steder i Landet vil falde nogle Aar senere, end Undervisningen i de fremmede Sprog begynder. Man vil se at beholde Børnene hjemme saa længe som muligt. Den første Undervisning i disse Ting kan man mange Steder hjælpe sig over paa den ene eller den anden Maade. Men dernæst er det faktiske Forhold jo ikke, at dette Lovforslag vil tage nogle Børn, som hidtil have gaaet i Folkeskolen, fra denne og sende dem over i en anden Skole. Nej, hvis Loven faar nogen Virkning i denne Henseende, maa det især blive, at en hel Del Børn, som hidtil ikke ere gaaet til Folkeskolen fra den Tid, deres Skolepligt begynder, for Fremtiden ville søge dertil, eller for at tage det mere praktisk: at en hel Del Forældre, som hidtil have ment at maatte betale Skolepenge for at sætte Børnene i en Særskole, for Fremtiden med Tryghed vil sætte dem i Folkeskolen og lade dem gaa der, saa længe de synes, Børnene have godt af det. Dette er ikke noget Angreb paa Folkeskolen, det er en Tillidserklæring til Folkeskolen og kan ikke ses paa nogen anden Maade. For øvrigt vil jeg gerne bede ærede Medlemmer, hvis Uro maatte være vakt paa dette Punkt, om at gennemlæse Lovforslagets Motiver, som alle Vegne ere fortræffelige, men paa dette Punkt ere særlig heldige.

Forslaget indfører Undervisning i fremmede Sprog noget senere end hidtil, men det er endda ikke det vigtigste ved den Mellemskole, som nu foreslaas oprettet, 4aarig hedder den her i Lovforslaget. Den vigtigste Forskel mellem denne Mellemskole og den nuværende Skoleordning i Latinskolen ligger i Undervisningens Indhold. Lad os først tage de fremmede Sprog: Et Barn, som gaar i Latinskolen, læser Tysk, Fransk, Latin, og hvis han skal gaa i sproglig Retning, tillige fra 3die Klasse: Græsk. Den Undervisning i fremmede Sprog, som kommer i de tilsvarende Aar i Mellemskolen, omfatter Tysk og Engelsk samt, hvis man vil regne det med blandt de fremmede Sprog, nogen Øvelse i at forstaa Svensk. De se altsaa her en Forskel i Sprogundervisningen ikke blot med Hensyn til Tiden for dens Begyndelse, men ogsaa i det, der tages fat paa. Det ligger os langt nærmere, saa at man med ringere Tidsanvendelse kommer længere frem deri. Medens Latin, Fransk og navnlig Græsk ere de egenlige lærde